

เรานั่งข้างกองไฟ ขณะที่ท้องฟ้าเริ่มมืดสลัวลงทีละน้อย ลมหนาวหอบใบไม้ปลิวลิว บางใบตกลงใกล้ ๆ ปลายเท้าพ่อ แล้วก็พลิกคว้างจากไป พ่อหกกิ่งไม้แห้งที่กองอยู่ข้าง

พ่อ : "ตกลงเขามาไม่ได้หรือ"  
ลูก : "ไม่มาครับ" ผมตอบ  
พ่อ : พลิกกิ่งไม้เขี้ยวาดพื้นดินเป็นรอย "ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่" พ่อพูดต่อ

มือยังคงหกกิ่งไม้ให้สั้นลง เพราะเราไม่ได้ต้องการไฟกองใหญ่ โนยามที่อากาศหนาวน้อยกว่าทุกวัน แต่เราต้องการที่นั่งคุยกัน และบรรยากาศ...ที่นานมาแล้ว  
เราไม่มีอยู่ในชีวิต

พ่อ : "วันนี้ไม่ว่างมา วันหน้าค่อยมากก็ได้"  
ลูก : แต่ผมเสียใจที่ไม่ได้มาพร้อมเขา"  
พ่อ : พ่อหัวเราะ "เขาก็บอกไม่ใช่หรือว่าถ้ายังมีความตั้งใจ สักวันคงได้มาด้วยกัน"  
ลูก : "แต่ตอนนี้เขาไปทะเลกับคนอื่น"

ไฟลุกพลุ่งโพล่งขึ้นสูงเมื่อพ่อกอบใบไม้แห้งไปรย ลงสองสามใบ แต่แล้วเปลวก็วูบลงอย่างรวดเร็ว แสงสีส้มเรืองรองระเรื่อ ผมได้ยินเสียงน้ำในคลองกระซิกไหล  
เสียงไม้เสียดสีก้อแว้ว แล้วพ่อก็พูดขึ้น "ความรักไม่ได้สำคัญแค่การไปไหนมาไหนด้วยกันไม่ใช่หรือ?" ผมเงียบไป...

นานมากเหลือเกิน ที่ผมใช้ชีวิตผันแปรอยู่ในมหานคร ไม่ได้กลับบ้าน หรือผมถูกลงทัณฑ์ด้วยบางสิ่ง ที่เป็นความลับของโลก? ชีวิตผมจึงระหกระหนดลอคมา  
มหานครไม่ใช่เมืองที่ผมรัก...แต่ผมกลับพบว่า มันพันนาการผมไว้นับแน่นกว่าเป็นไหนๆ ปีแล้วปีเล่า ที่ผมสัญญาจะรีบไปติดตามที่ชีวิตและการทำงานจะบันดล  
กระทั่ง...ผมได้พบกับใครคนหนึ่ง...เธอ หญิงสาวคนที่ผมตั้งใจว่า จะชวนมาบ้านริมคลองด้วยกัน วันใดก็ได้ที่เธอมีเวลา แต่เธอก็ไม่เคยมีเวลา...แม้ในครั้งนี่ที่ผมวาดหวัง  
นัดหมาย รอคอย ฝืนฝ้ำ เย็นแรกที่เดินทางกลับมาถึงบ้านเกิดพร้อมกับกระเป๋าทิ้งหนึ่งใบ ผมจึงเลือกที่จะเล่าเรื่องนี้ให้พ่อฟัง

พ่อ : "เขาบอกลูกหรือว่าจะไปไหน" พ่อถามขึ้น  
ลูก : "เปล่าหรือครับ" ผมตอบ "บังเอิญผมโทรไปหา เขาก่อนจะขึ้นรถ ถึงได้รู้ว่าเขากำลังจะเดินทางไปทะเล กับคนพิเศษ...ที่เขาารู้สึกดี"  
พ่อ : "ไปกินเหล้าละสิคืนนั้น"  
ลูก : "เปล่าพ่อ ผมกลับไปนอนอ่านหนังสือของ รุ่งอรุณ ณ สนธยา แต่...ผมอ่านไม่รู้เรื่อง"  
พ่อ : พ่อหัวเราะอีก "แล้วลูกคิดจะทำอย่างไร"  
ลูก : "นั่นสิคะพ่อ มีอะไรจะแนะนำผมบ้างไหม วิธีที่ผมจะได้เขามา วิธีเหมือนที่พ่อเคยใช้กับแม่ก็ได้"

แควตพอกลับหม่นแสงลง พร้อมลมหนาวพัดกรูมาจนเปลวไฟไหวยวบ "นัค" เสียงพ่อตำหนัก "พ่อจะบอกอะไรให้" "อะไรพ่อ" ผมมองหน้าพ่อ  
เหมือนสมัยยังเป็นเด็กเล็ก ๆ ที่เฝ้ารอให้พ่อเล่านิทาน "รู้ไหม ว่าพ่อได้กับแม่ยัง?" ผมพยักหน้า ความรักระหว่างพ่อกับแม่เป็นเรื่องแปลกประหลาดสำหรับผม  
แม่เคยเล่าว่า...แรกนั้น พ่อกับแม่ไม่ได้รักกันเหมือนหนุ่มสาวทั่วไป

พ่อมีภรรยา มีลูกชายสองคน แต่วันหนึ่ง ภรรยาของพ่อก็เสียชีวิตลง พี่ ๆ ทั้งสองยัง เด็กนั้ก อายุไม่กี่ขวบ เมื่อพ่อจะต้องไปทำงานที่อื่นจึงส่งลูก ๆ  
ให้หอบข้าวของลอครู้มาหาแม่ และแม่ก็เลี้ยงพวกเขาไว้จนกระทั่งพ่อกลับมา หลังจากนั้น จึงมีการผูกข้อมือกันขึ้น  
และแม่ก็อยู่กับพ่อดังแต่นั้น...แต่ผมกับพี่น้องไม่เคยรู้สึกเลยว่า พ่อกับแม่ไม่ได้รักกัน ในบ้านของเรามีความรักอยู่มากพอ  
และรักนั่นเองที่หล่อหลอมให้พวกเราทุกคนเติบโตมา ผมเชื่อมั่นอย่างนั้น...เพราะแม่วันที่แม่จากพวกเราไป พ่อก็อยู่ เคียงข้างแม่จนลมหายใจสุดท้าย  
ผมศรัทธาในรักนั้น...และอยากรู้ว่า พ่อทำอะไรจึงเอาชนะใจแม่ได้ก่อนแต่งงานกัน.. "แม่ไม่เคยรักพ่อหรอกนัค ถ้าหมายถึงรักอย่างคนหนุ่มสาว พ่อพูดขึ้น  
ผมชะงักไป... ลูกรู้ไหม แม่เขามีกองไม้เก่า ๆ อยู่ใบหนึ่ง รู้ไหมว่าในนั้นมีอะไร มีจดหมายนับสิบนับร้อยฉบับที่เป็นของผู้ชายคนหนึ่ง คนที่แม่รักมาตลอดชีวิต  
แต่ก็ไกลกันตลอดชีวิต" "หมายความว่ายังไงพ่อ" "เรื่องมันเป็นอย่างนี้..." พ่อมองเหม่อไปข้างหน้า

"ก่อนหน้าที่แม่จะมาอยู่กับพ่อ เขามีคนรักอยู่แล้วคนหนึ่ง หวังกันมากว่าจะแต่งงานกันเมื่อพร้อม เขารักกันมาตั้งห้าปี เวลาไม่ใช่น้อย ๆ นะลูก แต่แล้วพ่อก็ก้าวเข้ามา  
พร้อมกับเด็ก ๆ...อันเป็นเงื่อนไขที่แม่เขาจำใจต้องยอม" คำบอกเล่าของพ่อ ทำให้ผมมีอาจริบเอ่ยสิ่งใดออกไป

ห่างออกไป ความมืดร่ำรายลงมาโอบคลุมทั่วทุกบริเวณ มองหาสิ่งใดคงยากจะเห็น "แม่เขาไม่ปฏิเสธ...ไม่ใช่เพราะเขาเกรงใจพ่อหรือลูกใครบังคับ แต่เป็นเพราะเขาเป็นคนมีจิตใจสวยงาม รู้โลก รู้คน พ่อเคยขอความรักแม่หลายต่อหลายครั้ง แต่เขาไม่เคยสนใจพอเลย ทั้ง ๆ ที่ พ่อรักแม่มาตั้งแต่ก่อนจะแต่งงานกับแม่ของพวกพี่ ๆ เสียอีก" "แล้วทำไมพ่อแต่งงานกับคนอื่นก่อน?" "ไม่รู้นะลูก ถ้าจะถามเหตุผลที่แท้จริงในตอนนั้น มันคงเป็นอารมณ์วูบไหวของคนหนุ่มกระมัง มีคนมาสนใจ ห่วงใยทุกข์สุขของเรา...ใครจะไม่อ่อนไหวล่ะลูก อีกอย่าง ชีวิตพ่อถ้าปรา้งตั้งแต่เล็ก มีใครเขาพร้อมจะให้เราฝากผีฝากไข้ พ่อก็ไม่อยากปฏิเสธ" "แต่มันไม่ใช่ความรักหรือพ่อ" พ่อลั้งเล... "ไม่รู้สินะ...แต่พ่อยืนยันได้ว่ามันไม่เหมือนกัน แม่ของลูกอยู่ในความฝันของพ่อตลอดเวลา ทำให้พ่อรู้สึกนานาสาสนพอนอย่างที่ไม่มีความรู้สึกนั้นกับใคร ...แต่กับแม่ของพ พ เป็นความอบอุ่นกระมังลูก เป็นความสบายใจ ตอนที่แม่ของพี่ ๆ จากไป ไข่ว่าพจะจะไม่เสียใจ..." "หลังจากนั้น พ่อก็เลยส่งพพี่ ๆ ไปฝากให้แม่ช่วยเหลือ" "ใช้ลูก นั้นเป็นการวางแผนของพ่อกับญาติผู้ใหญ่ ฝ่ายแม่บางคนก็รู้เห็นเป็นใจ ใคร ๆ ก็รู้ แม่เขาเป็นคน รักเด็ก ยิ่งพอดึกคิดเขา เขาทิ้งไปไม่ได้หรอก ยิ่งตอนนั้นพอบอกว่า จะขึ้นไปอยู่บนภูเขาสักสองสามเดือน "พออกไปนานกว่านั้น" พอพยักหน้า "ใช่ พอพอกกลับมา ก็รู้แล้วว่าแม่เขาทิ้งเด็ก ๆ ไม่ได้จริง ๆ พี่ ๆ ก็ร้องไห้กระจองอแงจะอยู่กับเขา ในที่สุด พ่อก็ได้ผูกข้อมือกับเขาจนได้" "แล้วผู้ชายคนนั้นล่ะอะพ่อ"

พ่อเกลียดไฟให้ขีดไฟ ดวงดาวบนฟ้ากพ่าเปล่งประกายระยิบระยับ ดังดวงตาของใครคอยจ้องมองเราอยู่ "ผู้ชายคนนั้นหรือ...เขาก็หายจากแม่ของลูกไป แต่พ่อรู้ว่า แม่ไม่เคยลืมเขาหรอกนะ เขาก็เจ็บปวดในใจไม่ไหวเสมอ จนบางครั้งพอน้อยใจ..." ผมนึกถึงกล่องใส่จดหมายของแม่ คงจะเป็นกล่องไม้เก่าคร่ำคร่า ผมไม่เคยเห็น แต่ก็นึกภาพแม่ออก แม่คงนั่งอยู่ที่ปลายฟ้าในท้องแคบ เปิดกล่องดูจดหมายแต่ละฉบับ แม่จะมีน้ำตาไหม ในยามที่ความหลังอยู่ตรงหน้า แต่ไม่มีวันเป็นจริงได้อีกต่อไป แม่จะเจ็บปวดแค่ไหน เมื่อนึกถึงชีวิตที่ต้องดำเนินไปกับพันธนาการ

พอบอกว่า แม่เป็นคนที่มีจิตใจสวยงาม...แต่โยพ่อก็เลือกที่จะทำร้ายคนสวยงาม เพียงเพราะความรักมากมายที่พ้อมี นอกจากนั้น พอยังทำร้ายผู้ชายคนนั้นอีกด้วย คนที่พองเองไม่เคยเห็นหน้า แต่เขาอยู่ในความฝันของ แม่ตลอดเวลา เติบโตอยู่ในนั้น มีชีวิตอย่างเจ็บเขียบ ให้แม่หลอเลี้ยวเขาไว้ ด้วยความเศร้าลึกของรักแรก

ผมเริ่มไม่เข้าใจ...ขณะที่ดวงดาวแว้มไสของ เธอ เลื่อนวูบเข้ามาในความคำนึง นึกถึงเสียงใสระรินที่แผ่ย้าว่าเราเป็นเพื่อน...รอย ที่ริมฝั่งทะเลของเธอกับใครอื่นที่ผมไม่รู้จัก... หรือผมอยากกระทำร้ายพ่อ พ่อเจ็บไปครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนใจเบา มองหน้าผม ในดวงตาพ้อมีต้นศร่าหยังรากกล้าลึกในนั้น ผมเห็นมันผลิบ... "นักรูใหม่ อะไรทำที่พ่อเสียใจมากที่สุด" "อะไรพ่อ" "พ่อเสียใจที่ได้ทำร้ายคนที่มีหัวใจสวยงาม" พอพุดซ่า ๆ และชัดเจน "ทำร้ายคนที่พ้อมไม่รู้จัก เป็นความ ผิดนะนั่น เป็นตราบาปในชีวิตพอ ที่พ้อมรู้สึกมาก ๆ เมื่อ แม่ของลูกจากไป เขาตายไปโดยไม่เคยได้อะไรสักอย่างที่เขาค้น เขาเผาจดหมายทั้งหมดในวันที่ย้ำว่าผู้ชายคนนั้นแต่งงาน..."

ผมนั่งเงียบ มองดูบ้านไม้สีน้ำตาลของเราที่ยืนสงบนิ่งเหมือนคนชรา "เพราะพ้อมเป็นคนอ่อนแอ เพราะพ้อมเป็นคนไม่กล้า พ้อมเลือกที่จะทำตามใจตัวเอง โดยไม่นึกถึงใคร พ้อมนึกถึงแต่รักของตัวเอง..." "พ้อมจะบอกอะไรผม" "พ้อมอยากให้คุณกล้าหาญ นะ กล้าหาญและเข้มแข็งเหมือนแม่ อย่าเอาอย่างพ้อม ให้ลูกมีรักที่งดงาม รักที่นึกถึงคนที่เรารัก อย่าไปคิดถึงเรื่องจะแย่งชิงเขา ถ้าเขามีใจกับใคร" "แล้ววันหนึ่ง ผมจะต้องอยู่กับคนที่ผมไม่ได้รักไหมพ่อ" "ชีวิตยังมีรายละเอียดอยู่มากมายเหลือเกินลูก บางที...เราอาจจะอยู่กับคนที่เราไม่รักก็ได้ แต่เป็นเพื่อนเราได้ ไม่รู้เหมือนกันนะ อย่างไรก็ตาม ขอแค่ไม่ทำร้ายกันเท่านั้น"

ผมนึกถึงดวงตาของเธอก นึกถึงทุกครั้งเมื่อเราพบกัน นั้นสินะ...ผมเป็นคนที่ไม่นึกถึงแต่รักของตัวเองไหม หลายครั้งแค่นั้น ที่ผมเรียกร้องให้เธอสนใจและเข้าใจผม แล้วผมก็คิดถึงแม่ คล้ายจะเห็นแว่น้ำตาซึ่งล่อแสงไฟ ต่อมา ผมก็นึกถึงความเจ็บปวดของพ้อม เราทุกคนต่างมีความเจ็บปวด จะมากหรือน้อยแตกต่างกันไป แต่จะมีใครบ้างที่เข้มแข็งแบกรับความ เศร้าของตัวเองไว้ โยนให้คนอื่น โดยเฉพาะคนที่จิตใจสวยงาม

ติกมากแล้ว ลมหนาวพัดผ่านเข้ามาตามรอยแยกของช่องไม้ บ้านของเราเก่าคร่ำคร่าและเริ่มขรกลงไปทุกที ผมนอนอยู่ในห้องที่เคยนอนมาตั้งแต่เล็ก มีหน้าต่างอยู่บานหนึ่ง แต่คืนนี้ผมปิดเอาไว้ ด้วยอากาศเหน็บหนาวเกินกว่าจะนอนมองดาว ผมคิดถึงแม่ คิดถึงอ้อมแขนโอบเอื้อเมื่อเยาว์วัย ที่นี้เคยมีแสงแดดสดใสสว่าง...มีรอยยิ้มปิยยินดี มีบทเพลงพื้นบ้านจากเสียงของพ้อมร้องคลอซิ่งของพี่ชาย แทรกเสียงหัวเราะของน้องสาว ผมเคยคิดว่า ความรักเป็นของพวกเราเสมอ ไม่เคยนึกเลยว่า ใต้ประกายแสงอบอุ่นของดวงตะวัน มีสายฝนหลังรินตลอดมา แล้วผมก็นึกถึง เธอ ป่านนี้เธออาจกำลังพูดคุยกับใคร นึกถึงบางคำคืนที่ถนนหลับไหล ผมเคยเดินเตร็ดเตร่หาตู้โทรศัพท์ เพื่อจะโทร.ไปบอกว่า ขอความรักให้ผมบ้าง ผมรู้แล้ว...ว่าควรทำอะไร ผมรู้ใจตัวเองแถม ซัด หลังจากพูดคุยกับพ้อม

ผมจะไม่มีวันทำร้ายเธอ เพียงเพราะต้องการให้เธอมารักผม ผมจะเป็นเพื่อนที่ดีของเธอ トラบาปที่เธอยังมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ เพราะเธอเป็นแสงจันทร์ที่มีค่า ในยามตีกสัดโลกหลับไหล เธอเคยปลูกดอกไม้เล็ก ๆ ดอกหนึ่งให้ต้นขึ้น ทุกวันนี้ ดอกไม้นั้นยังอยู่ ดอกไม้ไม่ตรี ความหมายที่ทำให้ผมเชื่อมั่น ทุกครั้งยามผมต้องการลืมเรื่อง หนหลัง อยากจะหนีไปให้ไกลสุดแสนจากแม่น้ำความเศร้า ผมจะรักเธอ เหมือนที่พ้อมบอกผม รักที่สวยงาม เพื่อคนที่ม่ใจดวงสวยงาม แม่ในบางคำคืนผมอาจจะต้องร้องไห้ ร้องไห้กับความรักที่สวยงาม

